

23262

Ե Գ Ի Պ Տ Ա Կ Ա Ն
Ա Ի Ա Ն Դ Ա Վ Է Պ Ե Ր

Պ Ա Տ Ա Ն Ի Ի Ն

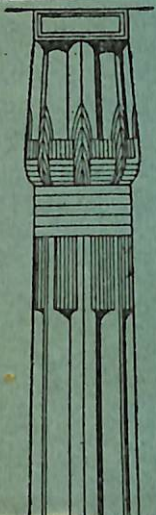
Գ Ր Ա Դ Ա Ր Ա Ն Ը

Հ Ա Տ Ո Ր Թ Ի Ի 39

Ի Ս Ի Ս

Ե Ի

Օ Ս Ի Ր Ի Ս

892
Ի-78

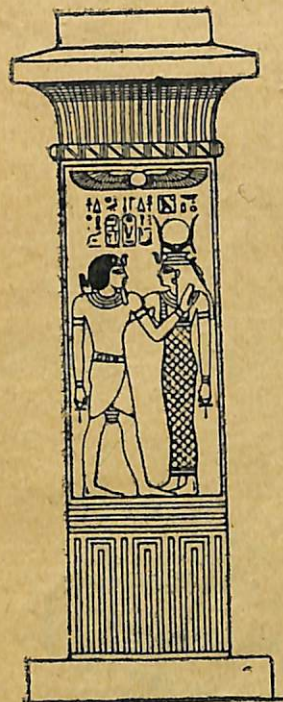
Գ. ՇԱՐԲ

ԹԽ 3

« ՊԱՏԱՆԻԻՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆԸ »

1. Էսմիսու եւ Ապոլոն
2. Աֆոնոնոֆ
3. Թեւաւոր Ջին
4. Պահոմ
5. Պանսորա
6. Եղիա եւ ուրիշ Պասմուածներ
7. Միսա
8. Անետուած Կայք
9. Սեպի
10. Մարգիկ ինչո՞վ կ'ապրին
11. Օկիր
12. Թեոեոս եւ Լաբիւրինթոսի Վիշապը
13. Լինչի Աբարափ վեղեր
14. Էլեէթը ինչպէս կը փորձենմագլցիլ
15. Հայասան 2330 տարի առաջ
16. Էփսոսն — իր կեանքը եւ գիւտերը
17. " " " " " " " " " " " "
18. Արեւանքը դեպի հիւսիսային բեւեռ
19. Պիլարօ եւ Իմեայի գանձերը
20. Ուղեւորութիւններ Ափրիկէի մէջ
21. Հաւան, ձնեղուկ եւ հողը Եւրոպիայի
22. Վարդան Փրկիկ կամ Երազի մը Գինը
23. Վանապ
24. Սասանի Մաներ
25. Կրակի դաբը
26. Ծանրացած կեղծամբ
27. Դուրերը գլխարկով անիւր ստեղծեցին
28. Աստ, Հսի Լինկ Շին եւ Բրբին
29. Առաջին ժամացոյցը
30. Կրակի Ուժը
31. «Եւ եղև լոյս»
32. " " " " " " " " " " " "
33. Լոյսի հրաշքի իմները
34. 'Նոր ուժեր' նոր օրեր
35. " " " " " " " " " " " "
36. Եւրոպիայի սանիւնը գիտութեան յաղ-
թանակը...

892
17-78

1009

2 2587

ԻՄԻՍ ԵՒ ՕՍԻՐԻՍ

2322-55

ՕՍԻՐԻՍԻ ԾՆՈՒՆԴԸ

Ատենօք, Վերին Եգիպտոսի մէջ, Նեղոսի երկու ափերը եզերող բերրի հողամասի մը վրայ կառուցուած Թեփէ անուն մեծ քաղաք մը կար: Իր փառքի օրերուն Թեփէ աշխարհի ամէնէն փառաւոր քաղաքն էր: Այնքան շքեղ պալատներ և հոյակապ տաճարներ ունէր որ նոյնիսկ այսօր, գարեր ետք, երբ գորշ աւերակներ միայն կը մնան իր հին փառքերէն, ամէն տարի աշխարհի բոլոր մաս՝ ընէն հազարաւոր մարդիկ կուգան այցելելու անոր տեսարկոյտերը:

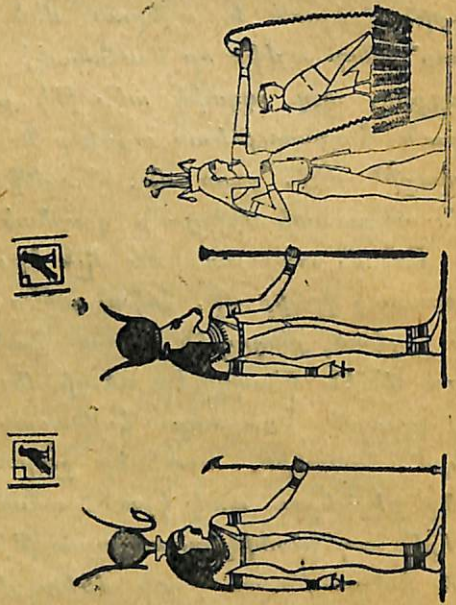
Այն ատեն թեփէ տակաւին նորաչէն աւան մըն էր սոսկ: Ոչ իր փառաւոր պալատներն ու տաճարները դեռ գոյութիւլ ունէին, և ոչ ալ իր բնակիչներն իեպերայի, Ամէնի, Ռայի և ուրիշ աստուածներու մասին լսած էին: Ասոնց փոխարէն, բլրակի մը կողին վերայ, մշտադալար ծառերու շուքերուն մէջ կորսուած պզտիկ մեհեան մ'ունէին որպէս ուխտատեղի, և այդ հին օրերու Եգիպտոսի բնակիչները կը դիմէին հոն, պաշտելու իրենց ճանչցած աստուածները: Եւ ի՞նչ էին անոնց պաշտամունքի առարկաները — քարէ կամ փայտէ շինուած կոշտ արձաններ, որոնք կը ներկայացնէին Երկնից և Երկրի ուժերը, արեւը, լուսինը և Նեզոս գետը:

Մեհեանին դուռը կազմող սիւներու ոտքերուն առջեւ կը բղխէր աղբիւր մը, որուն կենդանարար ջրերը, գաւիթին մօտ նրբակերտ աւազանի մը մէջ ժողվըւելով, քաղքին աւազանիին և առանձնաշնորհեալ դասակարգին խմելու հա-

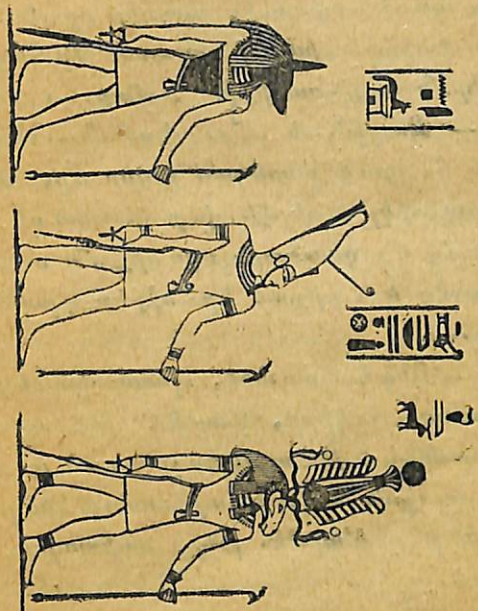
մար կը գործածուէին:

Թեփէյի հին բնակիչները այնքան մեծ նախասիրութիւն ունէին այս աղբիւրին ջրերուն և այնքան մեծ հաւատք՝ անոր ուժին որ ժամանակի ընթացքին, այդ պզտիկ աղբիւր թէ քուրմերուն հարստութեան աղբիւր և թէ, քաղաքին մէջ, շատ մը ընտանիքներուն ապրուստի միջոց մը դարձած էր:

Ամրան տաք առաւօտ մըն էր: Երիտասարդ ջրկիր մը, հակայ տիկը ուսին շալկած, քաղաքին փոշոտ ճամբաներու մէջէն կ'ուղղուէր դէպի մերձակայ բլուրին ստորոտը: Հակառակ իր թարմ հասակին, տարիներ շարունակ ծանր բերնելու տակ կըքած քամակը և դէմքին ապերջանիկ արտայայտութիւնը, իրեն կուտային տարիքոտ մեկու մը երեւոյթը: Յոգնած կ'երեւէր: Տակաւին շատ երկար պէտք էր քալել աղբիւր հասնելու համար: Աղբիւրէն վերսդարձին կէսօրը անցած պիտի ըլլար: Այդ եղանակին, կէսօրուան տաք ժամերուն,

Քեփէի հին մեհեանի

ասուածներէն մի քանիները

կունակը հսկայ ընդ մը մէկ փողոցէն միւսը պիտի ստիպուէր պտտիլ որպէս-դի իր ջուրը ծախելով պատառ մը հաց գնէ իրեն և ընտանիքին համար...

— Զուրի՞... և ա՞յս ժամուն... հե-ռուէն հարցուց բարեկամ ջրկիր մը, որ պարապ տիկը ուսերէն վար կախած դէ-պի տուն կը դառնար, այս որքա՞ն աշ-խատասէր ես, որքան կը սիրես դրամ՝ դիզել...:

— Ընդհակառակն, պատասխանեց երիտասարդ ջրկիրը, կ'ատեմ թէ այս աշխատանքը և թէ այսպէս շահուած դը-րամը, այսքան նուաստ աշխատութեամբ ապրիլն ի՞նչ կ'արժէ. բայց ստիպողու-թիւնը...

— Այո, ստիպողութիւնը... պա-տասխանեց միւսը, այլապէս ինչ գործ ունէինք հիմայ դուրսը փողոցին մէջ: Բայց այսօր տարրեր է: Այս ի՞նչ ան-տանելի օդ, մանաւանդ անապատէն փը-չող այս տաք հովը... Ոչ ոք կրնայ այ-պանել զիս մի քանի ժամ առաջ տուն

քաջուելու համար:

Բայց տեսնելով որ միւսը չէր պա-տասխաներ — կ'երեւի այսօր բան մը ունիս, օ՞ն երթաս բարո՞վ, գուցէ աշխա-խատանքը փարատէ անիմաստ տխրու-թիւնդ...:

— Անիմաստ տխրութիւն... կտրուկ պատասխանեց երիտասարդը, վերջա-պէս անօթութեամբ չէ որ կ'ուզեմ մեռ-նիլ և ինծի պէս մարդիկ պարտաւոր են աշխատիլ որ ուտեն: Իսկ հիմայ կե-րակրուելիք թերանները շատցան, հայրս ալ հիւանդ է և ամէնուն հոգը իմ վրաս մնայեր է:

— Յաջողութիւն... ըսաւ երէցը և դարձաւ դէպի քաղաք:

Պամիդէս, որովհետեւ այսպէս կը կոչուէր երիտասարդ ջրկիրը, դիտեց իր բարեկամին գուարթօրէն ըգէպի տուն ուղղուելը և սիրտը տխրութեամբ լեց-ուեցաւ մտածելով թէ ինչո՞ւ երկինք զինք այնքան դժբախտ ըրած էր. բայց յիշելով գետեզերքի մօտ եղէգնեքէ շին-

ուած խրճիթին մէջ հիւանդ պառկած հայրը, և իրեն սպասող անօթի պըզտիկները, դէպի աղբիւրը ուղղեց իր յոգնած քայլերը:

Քիչ յետոյ հոն հասած էր արդէն, և երբ ծուած տիկը կը լեցնէր, կարծեց թէ մէկը մօտէն իր անունը կուտար: Շտկուեցաւ, չորս ղին նայեցաւ, բայց ոչ ոք կար հոն: «Պամիղէս...» նորէն լուեցաւ նոյն ձայնը. այս անգամ տարակոյտ չկար թէ ճանչուոր մըն էր որ զինք կը կանչէր, և շտկուելով տիկը վերցուց, միևնոյն ատեն նայելով դէպի մեհեանին ներքին գաւիթը առաջնորդող սանդուխները:

«Պամիղէս» նորէն հնչեց իր ականջներուն նոյն ձայնը. և խեղճ մարդը չը գիտնալով թէ ինչ պիտի պատահէր իրեն, ջրամանը ձգեց գետին, և ջուրը հոսելով իր շուրջը փոքրիկ լճակ մը կազմեց:

— Մի՛ վախնար, կրկնեց նոյն ձայնը, որ այս անգամ Պամիղէսին այնպէս

թուեցաւ թէ մեհեանին դրան առջևի արձանէն կուգար: Մի՛ վախնար, վերադարձիր քաղաք, և պատմէ ամէնուն թէ Օսիրիս, իշխանը բոլոր երկրի, ծընաւ այսօր: Նախ թեփէ, և յետոյ ամբողջ երկրին յայտարարէ անոր ծնունդը:

Հագիւ թէ ձայնը լուեց, Պամիղէս բոլորովին մոռցած իր ջրամանն ու տանելիք ջուրը, սկսաւ վազել տուն և երբեք չկեցաւ մինչեւ որ հոն հասնի:

Տան մէջ առաջին անգամ իր կնկան պատմեց եղերութիւնն: Կինը տեսնելով որ ջրամանը չկար սկսաւ պոռալ կանչել ըսելով — Արեւը խելքդ առած է. գնա՛, գնա՛, ուրիշ մը չտարած բեր ջրամանս:

Բայց խեղճ ծերունին, որ տան անկիւնը հիւանդ պառկած էր, բացաւ իր գոց աչքերը, կանչեց Պամիղէսը իր սնարին մօտ, և խնդրեց որ կրկնէ իր պատմութիւնը:

Պամիղէս հնազանդեցաւ:

— Երկնից ձայնն էր այդ, ըսաւ ծե-
րունին երբ լսեց ամբողջ պատմութիւ-
նը, Գնա՛, տղաս, գնա՛. հնազանդէ եր-
կինքի ձայնին, աւետէ բարի լուրը՝
Քալով ինձի, երջանիկ եմ որ այս ու-
րախառիթ լուրը լսելով պիտի մեռնիմ՝
Աստուածներու օրհնութիւնը հետդ ըլ-
լայ, անգի՛ն տղաս:

Ու այսպէս ըսելով ան իր դէմ-
քը պատին դարձուց և անուշ ժպիտ մը
երեսին աւանդեց իր վերջին շունչը, և
տեսնելով անոր դէմքի գոհունակ ժպի-
տը, անեցիներէն ոչ մէկը դիտեցաւ թէ
իրենց հայրը շատոնց մեռած էր:

Իսկ Պամիղէս փութաց աւետել Օ-
սիրիսի ծննդեան լուրը բոլոր աշխար-
հի:

ՕՍԻՐԻՍԻ ԵՒ ԻՍԻՍԻ ԳԱՆՈՒՍՏԸ

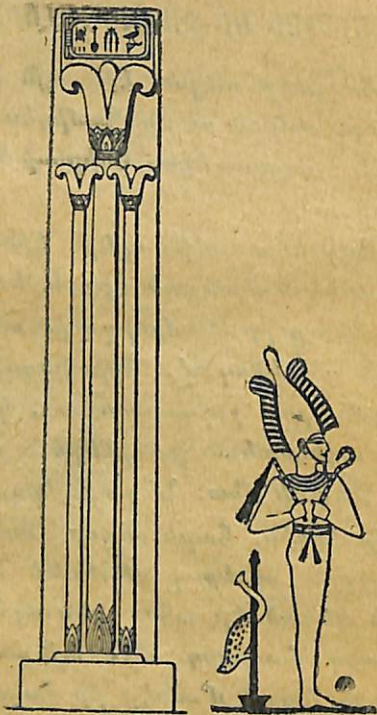
Տարիներ անցած էին այն օրէն ի
վեր երբ ամրան օր մը Պամիղէս աղբաս
չրկրին յայտնուեցաւ Օսիրիսի ծննդեան
աւետիսը:

Ամրան առաջին օրերն էին:

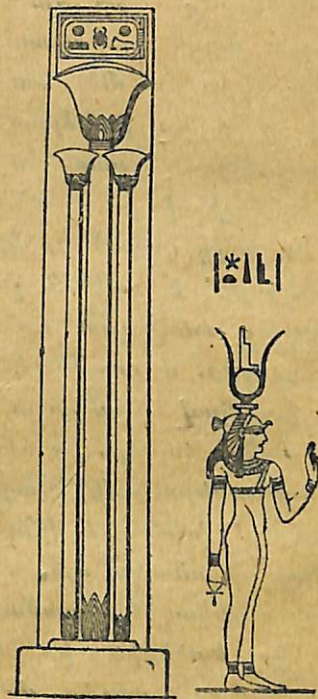
Երեկոն մօտեցած էր, Արեւը դէպի
արեւմուտք իր ճամբորդութեան վախ-
ճանին մօտենալով, ծիրանեզոյն և ոս-
կի ամպերով շրջապատուած, կը կախ-
ուէր արեւմտեան բլուրներուն վրայ:

Թեփէի մօտ, Նեղոսին նայող բլու-
րի մը կողին, հարիւրաւոր տարիներու
հնութիւն ունեցող մեհեանի մը մօտ,
եկած կեցած էր ահա զեղադէմ երի-
տասարդ ճամբորդ մը: Այնքան ներ-
դաշնակ կազմ մ'ունէր իր հսկայ մար-
մինը որ, զինք հեռուէն առանձին կե-
ցած պահուն դիտելով, հազիւ թէ կա-
րելի կ'ըլլար արտասովոր բան մը տես-
նել վրան: Եւ սակայն եթէ պատա-
հէր որ սովորական մահկանացուի մօտ

232255

Օսիրիսի՝ քաղաւոր եւ սեռ
երկրի

Իսիս՝ ամուսին Օսիրիսի եւ քաղունի
գիտութեան

տեսնէին զինք, ահա այն ատեն ի յայտ
կուգային բոլոր այն արտաքին տարբե-
րութիւնները իր մարմնական կազմին,
որոնք զինք կը բաձրացնէին մինչեւ
աստուածներուն դասը, նոյնիսկ արտա-
քին երեւոյթով:

Իր քովը կեցած էր կին մը, Ամէ-
նէն գեղեցիկ և ամէնէն շնորհալի կինը
որ երբեք տեսնուած էր երկրի վրայ:
Անոր քաղցր, ժպտուն դէմքը, վարդա-
դոյն կարմրով երանդուած ձիւնափայլ,
թաւանման մորթը, իր ճերմակ բեհեզ-
եայ զգեստներուն մէջ հազիւ թագնուող
զեղակազմ իրանը, և մինչեւ իր ոտքերը
թափող շագանակագոյն, առաս: մազե-
րը, որ թանկագին պատմութեանի մը նը-
ման կը ծածկէին իր մարմինը ու
մարը մտնող արեւին վերջին ճառա-
գայթներուն տակ կը փայլէին արուս-
տովոր լոյսով մը, իսկոյն կը յայտարա-
րէին թէ եգիպտոսի արեւոտ տափաս-
տաններէն շատ հեռու տեղ մը ծնած և
անած ըլլալու էր այդ գեղուհին:

Օրը իր վերջին վայրկեանները
կ'ապրէր: Հեռուէն, բարձր լեռն մը և-
տին արեւը իր վերջին լոյսը կուտար
երկրին, բլուրներուն մութ գորշագոյն և
թուխ շուքերը ծիրանի՝ և վարը հով-
տին մէջ հանդարտ հոող գետին ջու-
րերը բոցեղէն կարմիր լոյսով մը ներ-
կելով: Եւ ահա, կարծես հնազանդե-
լով ներքին ձայնի մը, գեղուհին դար-
ձաւ դէպի իր ընկերը ու ապա ա-
րեւին: Այլը հնազանդելով իր ըն-
կերոջ լուռ թելագրութեան, ձեռքերը
վեր առաւ, և երկուքը ծնրագրեցին գե-
տին, և Րա արեւաստուծուն անունն
արտասանելով երեք անգամ՝ երկրպա-
գեցին, անոր ձօնուած գեղեցիկ երգ մը
երգելով:

«Հոս մնանք և հանգչինք», ըսաւ
այրը, վերարկուն քարի մը վրայ՝ փռե-
լով: Եւ երբ երկուքն ալ նստան, ե-
րիտասարդը ծոցէն եղէգ մը հանեց ու
սկսաւ նուագել:

Կարելի՞ էր որ երկրային ծնունդ

ունենար այդ երաժշտութիւնը: Մերթ աղանին՝ որու մնջիւնին պէս մեղմ, մերթ ծովարժիւներու կոչին նման ողբազին, մերթ խճաքարերու վրայ ծփացող վրտակներու պէս կտրկաչուն, մերթ գահավիժող ջրերու նման որտազին շարունակեց ան, հուսկ յետոյ յանգելով միաձայն երգուող հարիւրաւոր անձերու խմբերդի նմանող ձայներու փառաւոր վերջաւորութեան մը: Եւ ահա սկսաւ քաղցրալուր երգը գեղանի օտարուհոյն: Եղական էր նուազը, անբացատրելիօրէն փառայեղ եղաւ երգեցողութիւնը — մեղմ և ջած, և սակայն իր լրութեամբըն ու ճոխութեամբը սարսուզգու, ան կը թուէր պատմել ուրախութեան և ախրութեան, լոյսի և մթութեան, փութորկի և պայծառութեան, ու վերջապէս սիրոյ անհունութեան վրայ:

Վերջապէս քաղցր երգն ալ լրացաւ երբ սակի դատիով, ճերմակ զգեսաներ հազած պատկառելի ծերունի մը, մեհեանին լայն սանդուխներէն իջնելով

գանդաղ քայլերով մօտեցաւ ճամբորդներուն:

— Բարի երեկոյ Ձեզ, ըսաւ ան մօտենալով անոնց, և իր ձայնը միացած զէմքին արտայայտութեան կը մատնէր իր հոգեկան յուզումը:

— Նոյնպէս Ձեզի, բարի ծերունի, ըսէ՛ք խնդրեմ, կրնա՞նք մօտակայ քաղքին մէջ մի քանի օր հանգչելու տեղ գտնել: Ծամբորդներ ենք մենք: շատ հեռու տեղերէ եկած, և կը փափաքինք ատեն մը հանգչիլ հոս:

Ծերունին մի քանի վայրկեան դիտեց օտարականները, կարծես փափաքելով կարդալ անոնց սրտերուն խորերը:

Վերջապէս մինչեւ գետին խոնարհելով, համբուրեց նախ այրին և ապա կնոջ ոտնամանները, և գլուխը վեր առնելով ըսաւ.

— Այս երկնային երաժշտութեան հեղինակները արժանի են քաղքին լաւագոյն գանձերուն: Այս մեհեանին ե-

ըէցն եմ՝ ես: Աստղերն ուսումնասիրելով, երկնից գաղտնիքներէն ոմանք հասկըցած էի: Շատոնց ինացած էի Ձեր դալուստեան մասին, առանց երբեք ահընկալելու որ ես ինքս պիտի ըլլամ երկրի վրայ Ձեզ առաջին անգամ ողջունողը:

Եւ նորէն ակնածանքով դիտելով զարմանալի զոյգը հարցուց.

— Տէրս և Տիրուհիս կը զիջանի՞ն իմ աղքատ տանս հիւրասիրութեանը:

— Քու պաշտօնիդ և դիրքիդ պահանջներուն այնքան հաւատարիմ ըլլալուդ համար է որ նախ քեզի եկանք պատասխանեց այրը: Շնորհակալ ենք, կ'ընդունինք քու հիւրասիրութիւնդ: Բայց կը հրամայեմ քեզ ոչ մէկուն յայտնել զիտցածներդ մեր գալստեան և ինքնութեան մասին: Ատոր համար պէտք է սպասել աստուածներու կամքին և հաճութեան:

— Ձեր ծառան կ'ունկնդրէ և կը հնազանդի, պատասխանեց ան համբու-

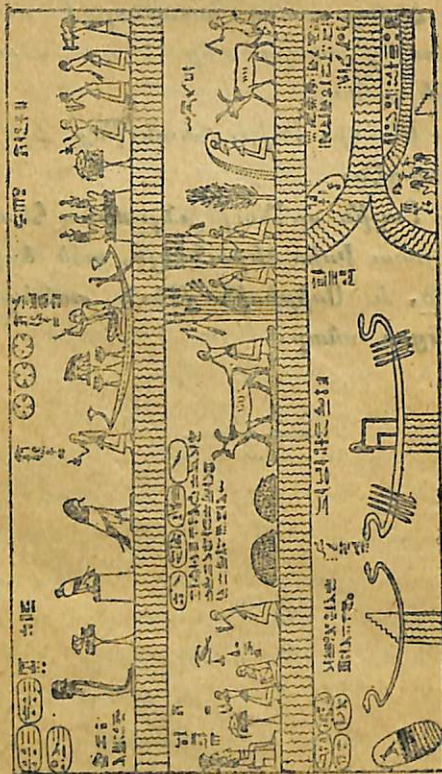
րելով անոնց ոտքերուն առջեւի հողր:

— Հիմայ տունդ առաջնորդէ մեզ, շարունակեց օտարականը, և դառնալով իր ընկերուհոյն.

— Եկո՛ւր, Իսիս, հետեւինք իրեն, ուշ է արդէն:

— Բային օրհնութիւնը միշտ հետդ ըլլայ, ըսաւ Իսիս ծերունույն, ցած ձայնով մը, և Օսիրիսին թեւն առնելով հետեւեցաւ անոր:

ճասարաններ հին

Երկնային

եգիպտացւոց

Կեանքին

ՕՍԻՐԻՍԻ ՈՒԺԸ

Օսիրիս և Իսիս սկսան ամէն օր այցելել մեհեանին մօտ գտնուող քաղաքը:

Այն ատեն չկային տակաւին շքեղ պալատները, նուիրական տաճարները և սփինքսներով շրջապատուած պողոտաներըն ու հրապարակները, մէկ խօսքով բոլոր արտաքին նշանները թեփէ քաղաքի մեծութեան:

Թագաւորին պալատը և մի քանի հարուստ ազնուականներուն տուները միայն քարէ շինուած շէնքեր էին: Ընդհանուր բնակչութիւնը փայտէ կամ եղէգէ շինուած տուներու մէջ կ'ապրէին: Արեւի մէջ չորցուած աղիւսէ տան մը մէջ բնակիլ արդէն բաւական մեծ յաջողութեան մը նշան էր թեփէի հին բնակիչներուն համար:

Բազաքին նեղ փոշոտ փողոցներուն մէջէն անցած պահուն, Օսիրիս և Իսիս շատ բնականօրէն ամէնուն ուշադրութիւնը կը գրաւէին: Մարդիկ իրենց

գործերը ձգած երկար ատեն հիացմամբ կը դիտէին անոնց անցքը: Մինչեւ այդ ատեն ոչ մէկ մարդու վրայ այնքան վեհութիւն այնքան լրջութիւն և այնպիսի ուժ և կարողութիւն տեսնուած էր որքան Օսիրիսի վրայ: Ոչ մէկ կին այնքան գեղեցիկ, այնքան բարի, այնքան շնորհալի էր որքան Իսիսը: Նոյնի կ'թագաւորն ու թագուհին բազգաամամբ այո աստուածանման զոյգին աննշան արարածներ կը թուէին: Եւ ամենքը ինքնաբերաբար զգալով թէ այո օտարականները երկրային ծնունդ չէին, սկսան ակնածանքով վարուիլ հանդէպ անոնց:

Բնականօրէն շատեր դիմեցին մեհեան, հոն Անիէն կամ իր տնեցիներէն, հասկնալու համար անոնց հիւրերուն իսկութիւնը: Բայց երէց քուրմը ոչ ոքին բան մը ըսած էր, և ամէն ոք նոյն պատասխանը կ'ստանար: — Անձանթ ճամբորդներ են անոնք, իրիկուն մը մեհեանին թաւուքին մէջ տեսնուած

Անխլի կողմէ որ զանոնք ատենուայ մը համար կը հիւրասիրէ իր տան մէջ: Այս էր ամէնուն դիտցածը: Ուրկէ՞ կուգային, ին՞չպէս կը ճամբորդէին, ինչո՞ւ եկած էին, այս և ուրիշ շատ մը հարցումներ միշտ առանց պատասխանի կը մնային: Եւ անոնց անցեալին վրայ քաշուած լուսթեան անթափանցելի այդ քողը ուրիշ բանի չէր ծառայեր եթէ ոչ խորացնել այն ակնածանքը զոր համայն ժողովուրդը կ'զգար անոնց հանդէպ: Եւ եկաւ ատեն մը երբ Թեփէ քաղաքին ամբողջ բնակչութիւնը բնագդային մղում մ'սկսաւ զգալ պաշտելու իր անծանօթ հիւրերը: Գալով այդ հիւրերուն, Իսիս և Օսիրիս առաջին առթիւ ձեռնարկեցին իրենց երկրային առաքելութեան, օգնելու, խրատելու, առաջնորդելու Թեփէի և շրջակայից ժողովուրդին, և ամաքելու անոնց ցաւերը:

Կարծես նախատեսելով գալիք բոլոր բաները, կը գտնուին հո՛ն ուր իրենց ամէնէն աւելի պէտք պիտի զգացուէր:

Ոչ մէկ ձեռք Իսիսի ձեռքերուն չափ զովացուցիչ էր ջերմէ տառապող ճակատներուն, ո՛չ մէկ ձայն անոր ձայնին չափ անուշ, համողիչ և խաղաղեցնող ցաւերէ հառաչող մանուկներուն, և ինչ որ ամէնէն զարմանալին էր, անոր փայփայած վատասողջ մանուկներուն և խնամած հիւանդներուն ախտերը կ'անհետանային անմիջապէս... Հոգեկան ա՛յնքան մեծ ազդեցութիւն և ուժ ունէր Իսիս: Անգամ մը, երբ յուսահատ մայր մը, ինկող կոճղի մը տակ մնալով ճգմուած իր տղուն հոգեվարքի գալարումները դիտելով կը ճշարյուսահատ, իր մօտ զգաց ներկայութիւնը Իսիսին, որ աննշմար մտեցած էր մեռնող մանկան սնարին: Իսիս գուրգուրալից նայուածք մը իր աչքերուն մէջ, մեղմորէն անկողնէն վերցուց տառապող փոքրիկը որ կարծես անոր հըպումի ազդեցութենէն հմայուած անմիջապէս դադրեցուց իր ճիչը: Դէմքին արտայայտութիւնը փոխուեցաւ և ցա-

ւէն դալարուող անդամները հանդարտեցան: Իսիս նախ իր մատներովը դպաւանոր ճակտին, և յետոյ ձեռքը անոր սրտին տարաւ և պզտիկը աչքերը բանալով ժպտեցաւ և դառնալով մօր, «Մայրի՛կ, մայրի՛կ,» գոչեց յանկարծ, «Տիկինը զիս հետը պիտի տանի: Այդպէս կ'ըսէ, մայր: Գեղեցիկ տուն մը պիտի երթանք, ցաւ պիտի չզգամ այլևս»: Այդ զիչեր մեռաւ փոքրիկը, առանց իր ցաւերն զգալու... և խեղճ սգաւոր մայրը հասկցաւ:

Օսիրիս ինքն ալ շատ զբաղած էր միշտ: Իր գործը աւելի քաղաքէն դուրան էր, մինչ Իսիսինը քաղաքի մէջ, տունէ տուն էր: Օրն ի բուն, դաշտերն այցելելով երկրի բնակիչներուն կը սորվեցընէր հերկելու, ցանելու, հնձելու և կամներու նոր կերպեր, և ուրիշ շատ մը բաներ սրունք զիւղացուց գործը դիւրին, աշխատանքն աւելի արդիւնաւոր և կեանքը աւելի երջանիկ կը դարձնէին: Իրիկունները երբ օգերը կը զովանային

Օսիրիս սովոր էր նստիլ և պատմութիւններ պատմելով և իր սրինգը նըլագեելով զուարճացնել իր շուրջը խրմբըւած ամէն տարիքէ և սեռէ իրեն հիացող հետեւորդները:

Իր գործնական ցուցմունքներուն հետ, Օսիրիս սկսաւ տակաւ երաժշտութեան դասեր ալ տալ սեփական երգէ, երաժշտութենէ զուրկ այդ ամբօխին: Շատ չանցած փողոցի լաճերէ կազմուած մեծ երգչախումբեր արդէն վարժուած էին լուսնակ զիչերներուն խումբ խումբ պատելով և երգելով հաճելի ժամանցներ ունենալ ու այսպէս մխիթարուիլ ու մխիթարել ուրիշները: Եւ Օսիրիս իր անմահ երգերովը աստիճանարար կը վերացնէր կը սրբադրծէր մարդկանց զգացումները որպէսզի անոնց մէջ իր երկնային պատգամները հասկնալու անհրաժեշտ իմացական հասունութիւն մը ստեղծուի: Այսպէս, մարդիկ որքան իր առօրեայ գործերէն նոյնքան և աւելի իր երաժշտութենէն

Հմայուած չէին ուղեր որ ան բաժնուի
իրենցմէ և հոգ չէ թէ ո՛րքան ուշ կը
մերժէին բաժնուիլ անկէ մինչեւ որ իր
տիրական երգը անգամ մը ալ նուաղէ
իրենց. երգ որ երկրի և երկնից կենաց
և մահուան և իրենց տակաւին, անծա-
նօթ շատ մը բաներուն մասին կը պատ-
մէր անոնց:

ՄԵՐ ՅԱԶՈՐԴ ԹԻԻԻՆ ՄԷՁ

ԿԱՐԴԱԼ

ԻՍԻՍ ԵՒ ՕՍԻՐԻՍ

Օսիրիսի ուժը — Օսիրիսի

իշխանութեան փառաւոր օրերը — Չարը կուգայ

Օսիրիսի խժողով սպանութիւնը, ԷՆԸ, ԷՆԸ:

ՊԱՏԱՆԻՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆԸ, շրջող Եւրֆ, հասցեներ
36 - 48, մամլոյ սակ են և կը հրատարակուին յազո-
րաբար: Փնտել Գրավանդներու և Յուլիցներու մօտ:
Հասք ձեռքէ 1 Ե.Գ.

ԿԱՆՆԻԿ Բաժանորդագրութիւն 12 քիւր 10 Ե.Գ.
Արսասահման 12 քիւր 10 Գրանգ կամ 50 սենթ

23262

Հապէ՛

“SAHAG - MESROB,” PRESS
25, Sharia Tewfik, Cairo - Egypt.

22

ՀԱՅ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ
ՏԱԿԱԳՄԵՏՐՈՅ ՓՐԵՍ
ԶԵՆԻՒԹՅԱՆ ԳՆԱԾ